

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Viktora Kučery (soudce zpravodaj) a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **BONVER WIN, a.s.**, se sídlem Cholevova 1530/1, Ostrava, zast. JUDr. Stanislavem Dvořákem, advokátem se sídlem Pobřežní 394/12, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, č. j. 3728/17/5000-10610-703694, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 7. 2018, č. j. 22 Af 36/2017 – 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **4 114 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Stanislava Dvořáka, advokáta se sídlem Pobřežní 394/12, Praha.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým zrušil jeho rozhodnutí ze dne 31. 1. 2017, č. j. 3728/17/5000-10610-703694, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Citovaným rozhodnutím stěžovatel na základě odvolání žalobce změnil část výroku rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 2. 2014, č. j. 44691/14/4000-49100-050287, jímž byla žalobci podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), uložena pokuta ve výši 180 000 Kč za porušení § 17 odst. 9 zákona o loteriích, jehož se dopustil tím, že „v provozovně Bonver, na adrese Březenecká 4799, Chomutov dne 28. 8. 2013 v době od 21:00 do 22:00 hodin byla zjištěna strážníky Městské policie Chomutov přítomnost osoby mladší 18 let, a to mladistvé D. G., nar. X, čímž byl porušen zákaz vstupu osoby mladší 18 let do herny při provozování loterie a jiné podobné hry“.

[2] Dne 28. 8. 2013 Městská policie Chomutov provedla v žalobcově chomutovské provozovně plánovanou komplexní kontrolu za účasti strážníků, pracovníků orgánu sociálně-právní ochrany dětí a ekonomického odboru Magistrátu města Chomutov a za přítomnosti M. V., jakožto obsluhy provozovny. Kontrola se zaměřila i na přítomnost nezletilých na dané provozovně. Tou byla zjištěna D. G., nar. X, což vyplývá z úředního záznamu o kontrole, resp. podnětu k zahájení správního řízení, který Magistrát města Chomutov zaslal Ministerstvu financí, které ho následně postoupilo správnímu orgánu I. stupně; ten po provedení řízení dospěl k závěru o porušení zákona o loteriích, za což žalobci uložil pokutu (viz výše).

I.a. První (změnové) rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2014, č. j. 13561/14/5000-26000-703694

[3] Žalovaný na základě odvolání žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil svým rozhodnutím ze dne 4. 6. 2014, č. j. 13561/14/5000-26000-703694, a to tak, že žalobci podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích uložil pokutu ve výši 150 000 Kč za porušení § 1 odst. 8 a § 17 odst. 9 zákona o loteriích, jehož se dopustil tím, že „*v provozovně Bonver, na adrese Březenecká 4799, Chomutov dne 28. 8. 2013 v době od 21:00 do 22:00 hodin byla zjištěna strážníky Městské policie Chomutov přítomnost osoby mladší 18 let, a to mladistvé D. G., nar. X, čímž byl porušen zákaz účasti osobám mladším 18 let na loteriích a jiných podobných hrách v návaznosti na zákaz vstupu osoby mladší 18 let do herny při provozování loterie a jiné podobné hry*“ (pozn.: podtržení doplněno Nejvyšším správním soudem).

I.b. První (zrušující) rozsudek krajského soudu ze dne 13. 10. 2016, č. j. 22 Af 79/2014 – 60

[4] Proti citovanému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke krajskému soudu, který o ni rozhodl rozsudkem ze dne 13. 10. 2016, č. j. 22 Af 79/2014 – 60; tímto rozsudkem krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud – s odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejm. rozsudky ze dne 14. 11. 2011, č. j. 5 Afs 26/2011 – 81, publ. pod č. 2525/2012 Sb. NSS, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 5 Afs 88/2013 – 41, a ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 108/2013 – 72) – konstatoval, že smyslu a účelu zákona o loteriích vyhovuje pouze velmi aktivní přístup provozovatele, resp. odpovědné osoby, která je povinna, co nejvíce omezit působení prostředí herny na nezletilého. Tento náhled na věc umožňuje velmi citlivě zvážit všechny okolnosti jednotlivého případu. Podle názoru krajského soudu v předmětném správním řízení proběhlo kvalitní dokazování, avšak neobjasněny zůstaly dvě významné okolnosti. „*Zaprvé, zda do provozovny dříve vstoupila kontrola, nebo nezletilá, a nakolik kontrola ztížila paní Vodákové splnění jejich povinností odpovědné osoby. Zadruhé, zda nezletilá někoho sledovala při aktivní hře a jak intenzivní byl její kontakt s hazardní hrou.*“ Z tohoto důvodu krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a výslovně uvedl, že „*správní orgány doplní dokazování ke dvěma zmíněným okolnostem.*“

I.c. Druhé (změnové) rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, č. j. 3728/17/5000-10610-703694

[5] Žalovaný proti citovanému rozsudku krajského soudu nepodal kasační stížnost. Pokračoval v odvolacím řízení a bez toho, že by přistoupil k doplnění skutkového stavu věci dalším dokazováním, vydal rozhodnutí ze dne 31. 1. 2017, č. j. 3728/17/5000-10610-703694, kterým znovu změnil prvostupňové rozhodnutí – tentokrát tak, že žalobci podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích uložil pokutu ve výši 120 000 Kč za porušení § 1 odst. 8 v návaznosti na § 17 odst. 2 zákona o loteriích, jehož se dopustil tím, že „*v provozovně Bonver, na adrese Březenecká 4799, Chomutov dne 28. 8. 2013 v době od 21:00 do 22:00 hodin byla zjištěna strážníky Městské policie Chomutov přítomnost osoby mladší 18 let, a to mladistvé D. G., nar. X, jež se zdržovala v prostoru herny s umístěnými technickými zařízeními, které byly v tu dobu v provozu, a v důsledku toho se účastnila loterií a*

pokračování

jiných podobných her, když účastník řízení neučinil taková opatření, aby se nezletilá nemohla hry zúčastnit (pozn.: podtržení doplněno Nejvyšším správním soudem).

I.d. Druhý (zrušující) rozsudek krajského soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 22 Af 36/2017 – 50

[6] Žalobce citované rozhodnutí žalovaného napadl žalobou, v níž zpochybnil především právní posouzení věci, jakož i samotnou pokutu. Současně namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, neboť žalovaný žádné dodatečné dokazování neprovedl a zatížil tak řízení opětovně vadou, pro kterou již jednou bylo jeho rozhodnutí zrušeno. Námitky směřující vůči právnímu posouzení věci a uložené pokutě krajský soud neshledal důvodnými. Jako zcela důvodnou ovšem shledal námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Krajský soud důrazně vytknul žalovanému, že i přes výslovné pokyny v předchozím rozsudku neučinil žalovaný niče, čím by vady skutkových zjištění napravil. Žalovaný byl ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem krajského soudu v uvedeném zrušujícím rozsudku, dle něhož ovšem v dalším řízení nepostupoval; jasný pokyn k doplnění dokazování žalovaný nerespektoval. Navíc, tento nezákonný postup, *de facto* popírající principy správního soudnictví, žalovaný umocnil tím, že oproti předcházejícímu rozhodnutí nově vymezil skutek žalobce, který i jinak právně posoudil, aniž respektoval dikci § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neboť s uvedenými (novými) skutkovými a právními závěry žalobce nikterak neseznámil a nedal mu možnost se k nim vyjádřit. Na základě toho tedy krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného (podruhé) zrušil pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný odvolací orgán kasační stížnost, v níž namítl jeho nezákonnost [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Stěžovatel (žalovaný) nesouhlasil se zrušením svého rozhodnutí pro vady řízení, které mu krajský soud vytknul a ke kterým konstatoval následující.

[8] Ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci stěžovatel poukázal na odůvodnění zrušeného rozhodnutí (bod 41), z něhož vyplývá, že přijatá opatření ze strany provozovatele (přítomnost obsluhy herny a upozornění na zákaz vstupu osob mladších 18 let do herny na vchodových dveřích) nebyla ve svém výsledku dostatečně účinná. Nezletilá bez zjevných problémů nejen, že vešla do herny, ale účastnila se pasivně i hry na technickém zařízení. Stěžovatel též připomněl, že správním orgánem I. stupně bylo v dané věci vyslechnuto celkem 5 svědků (strážníci městské policie, obsluha herny a sama nezletilá) a i když jejich výpovědi byly rozporné, nebyla dohledána možnost výslechu dalších osob, příp. provedení jiných důkazních prostředků, kterými by byly odstraněny nejasnosti ohledně toho, kdo dříve vstoupil do provozovny – zda nezletilá nebo kontrola a nakolik pak probíhající kontrola ztížila obsluze provozovny plnění jejich povinností ve vztahu k maximálnímu možnému omezení působení prostředí herny na nezletilou. Dále stěžovatel uvedl, že objasnění této otázky pro prokázání konkrétního porušení zákona o loteriích není v daném případě rozhodné, neboť i kdyby připustil, že kontrola ztížila obsluze, resp. odpovědné osobě provozovatele kontrolu nezletilé, nemůže se jednat o liberační důvod vedoucí ke zproštění se odpovědnosti za správní delikt. S ohledem na to měl stěžovatel porušení zákona o loteriích za prokázané – a to včetně toho, že došlo k pasivní účasti nezletilé na hře prostřednictvím vizuálního a sluchového kontaktu s technickými zařízeními; k tomu opět odkázal na odůvodnění zrušeného rozhodnutí (bod 40), v němž hodnotí svědeckou výpověď nezletilé D. G..

[9] Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu o nedostatečném zjištění skutkového stavu věci a nerespektování jeho právního názoru uvedeného v předchozím rozsudku ze dne 13. 10. 2016, č. j. 22 Af 79/2014 – 60. V návaznosti na tento rozsudek stěžovatel změnil či spíše zpřesnil výrok rozhodnutí, v němž reflektoval též vývoj rozhodovací praxe v oblasti skutku spočívajícího v zákazu vstupu do herny a hry nezletilých. Ke změně části výroku přistoupil za naprosto stejného důkazního stavu věci a seznámení žalobce se změnou, resp. zpřesněním právní kvalifikace považoval za nadbytečné. Na základě toho stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zrekapituloval dosavadní procesní průběh věci s tím, že považuje napadený rozsudek za správný a kasační stížnost za nedůvodnou. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podstata věci spočívá v posouzení postupu krajského soudu, který rozhodnutí stěžovatele – žalovaného odvolacího orgánu zrušil z toho důvodu, že nerespektoval jeho závazný právní názor vyslovený v předchozím zrušujícím rozsudku a bez dalšího dokazování opět přistoupil k vydání rozhodnutí o uložení pokuty žalobci (v němž navíc změnil právní kvalifikaci skutku i jeho popis, aniž žalobce o této změně uvědomil).

[14] K tomu je potřeba v první řadě připomenout, že důsledkem každého zrušujícího (kasačního) rozsudku krajského soudu je obecně to, že okamžikem nabytí právní moci odstraní napadené správní rozhodnutí – zde: první (změnové) rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2014, č. j. 13561/14/5000-26000-703694; tím se celá věc vrátila do stadia odvolacího řízení, v němž měl žalovaný znovu rozhodnout, přičemž byl povinen řídit se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Tato povinnost plyne z § 78 odst. 5 s. ř. s., podle kterého *„právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.“*

[15] Závaznost vysloveného právního názoru ve zrušujícím rozsudku vyplývá rovněž ze samotného principu kasace a uplatní se především ve vztahu k námitkám, které byly posouzeny jako důvodné – tedy těm, na základě kterých došlo ke zrušení správního rozhodnutí. V daném případě krajský soud shledal jako důvodnou námitku týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, pročež žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; v něm ho přitom krajský soud zcela jednoznačně zavázal, jak má dále postupovat. Popsal konkrétní skutkové okolnosti, které zůstaly z jeho pohledu neobjasněny, a ke kterým je nutno doplnit dokazování. Zda je tento závěr krajského soudu ohledně nedostatečnosti skutkových zjištění správný či nikoli, není v tuto chvíli podstatné. Podstatné je to, zda se tímto závěrem žalovaný v dalším řízení řídil. Pokud totiž se závěrem krajského soudu nesouhlasil, mohl a měl proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu podat kasační stížnost

pokračování

k Nejvyššímu správnímu soudu. To žalovaný neučinil, první zrušující rozsudek krajského soudu kasační stížností nenapadl; logicky to tedy implikuje, že se ztotožnil se závěry krajského soudu a měl podle nich postupovat, což zjevně neučinil. Žalovaný na jakékoli další dokazování ve věci naprosto rezignoval a na půdorysu původních podkladů znovu rozhodl o uložení pokuty podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích. Tímto postupem žalovaný v podstatě popřel závěry předchozího zrušujícího rozsudku krajského soudu a nic na tom nemění ani to, že – v intencích právního názoru krajského soudu reflektujícího aktuální judikaturu – přistoupil ke změně či spíše úpravě právní kvalifikace, které přizpůsobil i popis skutku; v podrobnostech viz vymezení věci pod bodem I.

[16] Žalovaný ve svém prvním i druhém rozhodnutí konstatoval porušení § 1 odst. 8 zákona o loteriích, který stanovil, že účastníkem loterie nebo jiné podobné hry může být jen osoba starší 18 let; to *a contrario* znamená, že účast na hře byla zákonem zapovězena všem osobám mladším 18 let, jak rovněž zákonodárce výslovně uvedl v daném ustanovení, v němž uvedl i povinnost provozovatelů „*učinit taková opatření, aby se tyto osoby nemohly hry zúčastnit.*“ Stejnou povinnost provozovatelů pak zákonodárce (duplicitně) uvedl i v § 17 odst. 2 zákona o loteriích, na jehož porušení žalovaný odkázal ve svém druhém rozhodnutí – a to namísto původního porušení § 17 odst. 9 zákona o loteriích, ve kterém byla definována herna a stanoven „*zákaz vstupu osobám mladším 18 let.*“ Jednoduše řečeno – došlo k určitému posunu v právním posouzení celé věci (z původního porušení § 1 odst. 8 ve spojení s § 17 odst. 9 zákona o loteriích na porušení § 1 odst. 8 ve spojení s § 17 odst. 2 zákona o loteriích), které však podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu není takového charakteru, aby ospravedlnilo odklon žalovaného od závěrů vyslovených v prvním zrušujícím rozsudku. Neobjasněné skutečnosti, které byly pro krajský soud významné z hlediska prokázání porušení § 17 odst. 9 zákona o loteriích, jsou totiž stejně významné (ne-li významnější) i z hlediska prokázání porušení § 17 odst. 2 zákona o loteriích; nehledě na to, že v obou případech bylo primárně konstatováno též porušení § 1 odst. 8 zákona o loteriích a že pokuta byla ukládána vždy dle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích.

[17] Měl-li stěžovatel za to, že v dané věci již není možné anebo nutné další dokazování, jak naznačuje nyní v kasační stížnosti, nelze než zopakovat, že v tom případě měl podat kasační stížnost již proti prvním zrušujícímu rozsudku krajského soudu. Nevyužil-li stěžovatel jako žalovaný odvolací orgán možnosti brojit kasační stížností proti závaznému právnímu názoru obsaženému v prvním zrušujícím rozsudku krajského soudu, aniž mu v tom cokoliv bránilo (a stěžovatel nic takového ani netvrdí), nemůže tak činit až v kasační stížnosti směřující proti dalšímu zrušujícímu rozsudku krajského soudu; srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 As 201/2015 – 34.

[18] Stěžovatel tak nebyl oprávněn vyslovený názor krajského soudu o nutnosti doplnění dokazování v dalším řízení nerespektovat – a to tím spíše, že svůj postup ani nijak blíže nezduvodnil. V odůvodnění rozhodnutí (odst. 40 a 41), na které se v tomto ohledu odkazuje, se jedná o nové a ve výsledku vlastně stejné zhodnocení již dříve provedených důkazů; tím ovšem nelze zhojit nedostatečnost, resp. neprůkaznost těchto důkazů, kterou krajský soud shledal ohledně dvou významných otázek pro posouzení celé věci. A dlužno dodat, že *prima facie* nejde o otázky nevýznamné z pohledu prokázání viny žalobce a jistě k nim lze dokazování doplnit – byť krajský soud neuvedl, jakým způsobem. Nepochybně bylo možné např. provést opakovaný výslech obsluhy provozovny a nezletilé za současné konfrontace s pořízeným videozáznamem, rovněž bylo možné vyslechnout další úřední osoby přítomné při kontrole (pracovnice orgánu sociálně-právní ochrany dětí či ekonomického odboru Magistrátu města Chomutov) či osoby, které do provozovny vstoupily spolu s nezletilou, a které měla sledovat při hře. Nic z toho žalovaný neudělal a bez dalšího znovu vydal rozhodnutí o uložení pokuty

žalobci. Zcela tak rezignoval na závazný právní názor krajského soudu, a proto bylo podle názoru Nejvyššího správního soudu na místě rozhodnutí žalovaného znovu zrušit, jako to učinil krajský soud.

[19] Lze tedy shrnout, že nosný důvod napadeného rozsudku (*ratio decidendi*) ob stojí. Nelze však ponechat bez povšimnutí výtku krajského soudu, že žalovaný nerespektoval § 115 odst. 2 daňového řádu, když žalobce neseznámil se odlišným právním posouzením věci. Především je nutno poznamenat, že řízení není v daném případě vedeno dle daňového řádu, ale dle správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), jak vyplývá přímo ze zákona o loteriích – viz § 45 odst. 1 podle kterého „*pro řízení ve věcech loterií a jiných podobných her platí správní řád, pokud tento zákon nestanoví jinak*“ (a jinak stanoví toliko při správě odvodu z loterií a jiných podobných her, o který v tomto případě nejde). Ostatně tomu odpovídá i samotný výrok rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno prvostupňové rozhodnutí s odkazem na § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Výtka krajského soudu tak byla vyslovena na nesprávném právním základě a navíc v situaci, kdy se ze strany žalovaného nejednalo o změnu takového charakteru, která by byla pro žalobce nějak zásadně překvapivá (primárně mu bylo vytýkáno porušení téhož ustanovení zákona o loteriích – § 1 odst. 8). Nicméně na podstatě věci a výsledném posouzení kasační stížnosti jako nedůvodné výše popsané pochybení krajského soudu nemůže nic změnit. *Pro futuro* proto postačí pouze jeho korekce s tím, že v obecné rovně jsou změny a úpravy výroku prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení přípustné a z hlediska zásady procesní ekonomie dokonce žádoucí – a to včetně výraznějších zásahů do výrokové části rozhodnutí; dochází-li přitom ke změně v právní kvalifikaci skutku v řízení o správním deliktu, je rovněž žádoucí o tom účastníka uvědomit tak, aby nebyl překvapen a připraven o možnost obhajoby.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud závěrem shrnuje, že podanou kasační stížnost shledal nedůvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení proti stěžovateli, který úspěch neměl. Jako důvodně vynaložené náklady vzal Nejvyšší správní soud odměnu zástupce žalobce a náhradu jeho hotových výdajů stanovenou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna zástupce v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 3 100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu); celkem jde tedy o částku 3 400 Kč zvýšenou o DPH v sazbě 21% na částku 4 114 Kč. Stěžovatel je tak povinen uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu